

sammenhænge. Dermed også sagt, at det ikke er selvejet som sådan, der skræmmer Det Radikale Venstre, tværtimod. Vi indgår meget gerne i drøftelser af, hvordan vi kan styrke vores uddannelsesinstitutioner.

Dermed også sagt, at det jo ikke er det, man gør, men måden man gør det på, der er det interessante at drøfte i den her sammenhæng, for der er jo det ved det, at lovforslaget er en tom skal, som skal udfyldes af en mængde ministerbemyndigelser. Og bemyndigelserne får henholdsvis få eller lidt flere ord med på vejen, men i hvert fald ikke i en sådan grad, at vi fra radikal side kan danne os et klart billede af, hvordan uddannelsesstrukturen bliver.

Ministeren får bemyndigelse til at godkende, at institutioner udbyder andre ungdomsuddannelser og grundlæggende voksenuddannelser til og med gymnasialt niveau. Det kan jo være en udmærket løsning, men det kan jo også være en løsning, der i effektivitetens navn bliver til, at der ikke sikres egentlige voksenuddannelsesmiljøer. Og det er ofte en betingelse for voksnes læring, at man rent faktisk er i et voksenuddannelsesmiljø, som respekterer den livsverden og den erfaring, som man er i som voksen, og derfor er et andet uddannelsesmiljø end det, som måske er præget af 1. g'ernes mere eller mindre disciplinerede uddannelsesliv. Derfor er det meget afgørende, hvordan bemyndigelserne udformes.

Lovforslaget sikrer jo også, at alle ungdomsuddannelser samles i staten. Det er i hvert fald det, der står, og det er jo sikkert også rigtigt for 95, 98 pct. af de unges vedkommende. Men der er en lille gruppe, for hvem det ikke er tilfældet.

Fra De Radikales side havde vi ønsket os, at det faktisk blev tilfældet for alle unge, for hvis det skal være princippet, så må det være et princip, der føres helt igennem. Og så kan ungdomsuddannelsen for den lille gruppe af unge, som ikke hører hjemme hverken i det gymnasiale eller i erhvervsuddannelsessystemet, også på en eller anden måde være forankret i statsligt regi.

Det kan ikke være meningen, at det er kommunerne, der skal bestemme og finansiere, om man som ung, f.eks. som medlem af LEV, kan få en ungdomsuddannelse eller ej. Også det må forankres i statsligt regi, sådan at det, der står i lovforslaget, om, at alle ungdomsuddannelser samles i staten, kan blive sandhed.

Lidt det samme gælder jo i forhold til voksne, for også her får man en ny forankring af voksenuddannelses tilbuddet, det gælder bare ikke for

den voksne specialundervisning. Også her skal den voksne via kommunerne for at få et uddannelsesudbud, der er relevant for vedkommendes talent og i forhold til vedkommendes behov.

Det synes vi også er et problem, fordi det jo medfører, at der er en lille gruppe, der ikke har den samme frie og lige adgang til uddannelse som andre, fordi man skal via kommunen for at visiteres. Det synes vi ikke er rimeligt, og selv om det ikke behandles i det her lovforslag, så er det jo det her lovforslag og de gode ord, der står om adgangen og om de ensartede niveauer, der inspirerer til at få det hensyn medtaget.

Kl. 16.00

Det er jo sådan i lovforslaget, at regionerne vil få til opgave at koordinere den samlede indsats i regionen for at sikre sammenhæng i udbuddet af ungdomsuddannelser, herunder også geografisk placering og uddannelseskapacitet. Men som en række ordførere har været inde på i dag, så indhegnes denne koordinerende opgave i meget betydelig grad af ministerens bemyndigelser, og det er meget svært at se, hvad regionerne har deres koordinerende opgave i. Hvad er deres kompetence?

Hvis nu institutionerne ikke vil koordineres, hvad gør regionerne så? Hvilke midler har man? Hvilke typer af konfliktløsning er til rådighed? Man skal vel ret beset prøve lovforslaget her sådan, at man skal prøve det i, hvordan man løser de konflikter, som vil opstå. Det er her, man kan prøve lovforslagets styrke.

Dermed jo også sagt, at der vil være konflikter imellem bycentre og stærke institutioner og de institutioner, som måske nok kan være stærke, men som er mindre i deres udbud, og som ligger uden for de geografiske og trafikale årer.

Der står i bemærkningerne, at ministerens bemyndigelse vil blive udmøntet sådan, at institutionerne vil blive placeret som led i en landsomfattende og regional planlægning. Spørgsmålet er, hvem der skal foretage den, hvem der skal inddrages i den, og hvem der skal være ansvarlig for den.

Hvis man ser på den institutionsform, der anvises, så må man sige, at vi i den grad savner den grundlæggende analyse af selvejet. Vi har fra radikal side forsøgt at få indflydelse på kommissoriet for det analysearbejde, som skal finde sted, fordi vi oplever at have et stort medansvar for selve selvejerformen og dermed også for nogle af de problemer så vel som gode sider, den indeholder.